

Sygn. akt III KO 9/22

ZARZĄDZENIE

Dnia 2 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

Dnia 2 marca 2022 r., Sędzia SN Eugeniusz Wildowicz, po zapoznaniu się z pismem obrońcy D. L., sygnalizującym konieczność wznowienia z urzędu postępowania karnego wykonawczego, zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 25 marca 2019 r., sygn. akt II AKzw (...), utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w R. z dnia 27 września 2018 r., sygn. akt II Ko (...), w przedmiocie odmowy odroczenia wykonania kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wobec D. L. wyrokiem Sądu Okręgowego w R. z dnia 21 października 2015 r., sygn. akt II K (...),

stwierdzam, że brak jest podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie z urzędu wskazanego powyżej postępowania (art. 542 § 3 k.p.k.).

UZASADNIENIE

D. L. w dniu 25 października 2021 r. wystąpił do Sądu Apelacyjnego w (...) z wnioskiem o wznowienie z urzędu postępowania wykonawczego zakończonego prawomocnym postanowieniem tego Sądu z dnia 25 marca 2019 r., sygn. akt II Akzw (...).

Sąd Apelacyjny w (...), postanowieniem z dnia 19 listopada 2021 r., stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

W dniu 28 stycznia 2022 r. wniosek o wznowienie z urzędu postępowania karnego wykonawczego w tej sprawie złożył obrońca skazanego. Sprecyzował, że wniosek dotyczy wznowienia z urzędu postępowania w przedmiocie odroczenia

wykonania kary pozbawienia wolności, które zostało zakończone prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 25 marca 2019 r., sygn. akt II AKzw (...), w związku z wystąpieniem w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. – tj. wadliwej obsady sądu.

Traktując wnioski skazanego i jego obrońcy jako sygnalizację wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postanowieniu Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 25 marca 2019 r. wskazać przede wszystkim należy, że kwestia ta była już wcześniej przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który postanowieniem z dnia 20 października 2021 r., sygn. akt IV KO 80/21, pozostawił tożsamy wniosek obrońcy bez rozpoznania, uznając go za niedopuszczalny. Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela to stanowisko.

Postanowienie w przedmiocie odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności nie należy do kategorii postanowień kończących postępowanie sądowe w rozumieniu art. 540 § 1 k.p.k. Stoi to na przeszkodzie wznowieniu postępowania karnego wykonawczego, nawet gdyby wystąpiły ku temu inne ustawowe przesłanki. Ustawodawca nie przewidział bowiem tej drogi wzruszenia orzeczenia dla kategorii orzeczeń wykonawczych o charakterze nietrwałym, tj. niezamykających drogi do zmiany sytuacji prawnej skazanego w trybie art. 24 k.k.w.

Nie chodzi tu, jak zarzuca obrońca D. L., o jakieś sztuczne, teoretyczne podziały na trwale i niecechujące się trwałością rozstrzygnięcia, lecz o wykładnię przepisów o wznowienie postępowania zgodnie z intencją ustawodawcy. Przewidział on, że, co do zasady, orzeczenia w postępowaniu wykonawczym podlegają reformacji na podstawie art. 24 k.k.w. – z uwagi na specyfikę i dynamizm postępowania wykonawczego. Z tego względu przyjęte jest, iż procedurze wznowienia postępowania określonej w przepisach kodeksu postępowania karnego podlegają tylko te postępowania, dotyczące stosowania instytucji prawa karnego wykonawczego, które kończą się wydaniem orzeczenia charakteryzującego się trwałością – a więc niepodlegające korekcie w trybie art. 24 k.k.w. „Dopóki orzeczenie nie jest w tym rozumieniu ostateczne, to zarówno kasację, jak i wznowienie, w zakresie w jakim brak jest takiej jego ostateczności, uznać należy za niedopuszczalne. Skoro art. 24 § 1 k.k.w. zezwala - i to zarówno z urzędu, jak i z inicjatywy stron - na zmianę lub uchylenie, także formalnie prawomocnego już

orzeczenia wykonawczego wydanego w trybie tego kodeksu, i to w każdym czasie, jeżeli tylko ujawnią się nowe lub poprzednio nieznane okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia, to oznacza, iż orzeczenie takie nie jest ostateczne” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2008 r., sygn. akt II KO 55/08). Ponieważ postanowienie w przedmiocie odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności nie powoduje trwałej zmiany sposobu i trybu wykonywania kary, a w szczególności nie zamyka drogi do dalszych starań o odroczenie wykonania kary, postępowanie zakończone wydaniem takiego orzeczenia nie należy do kategorii podlegających wznowieniu. Z uwagi na tę formalną przeszkodę niemożliwe jest podjęcie badania kwestii zaistnienia w sprawie sygnalizowanej przez Autora pisma bezwzględnej przyczyny odwoławczej.

Biorąc powyższe pod uwagę zarządzono, jak na wstępie.